

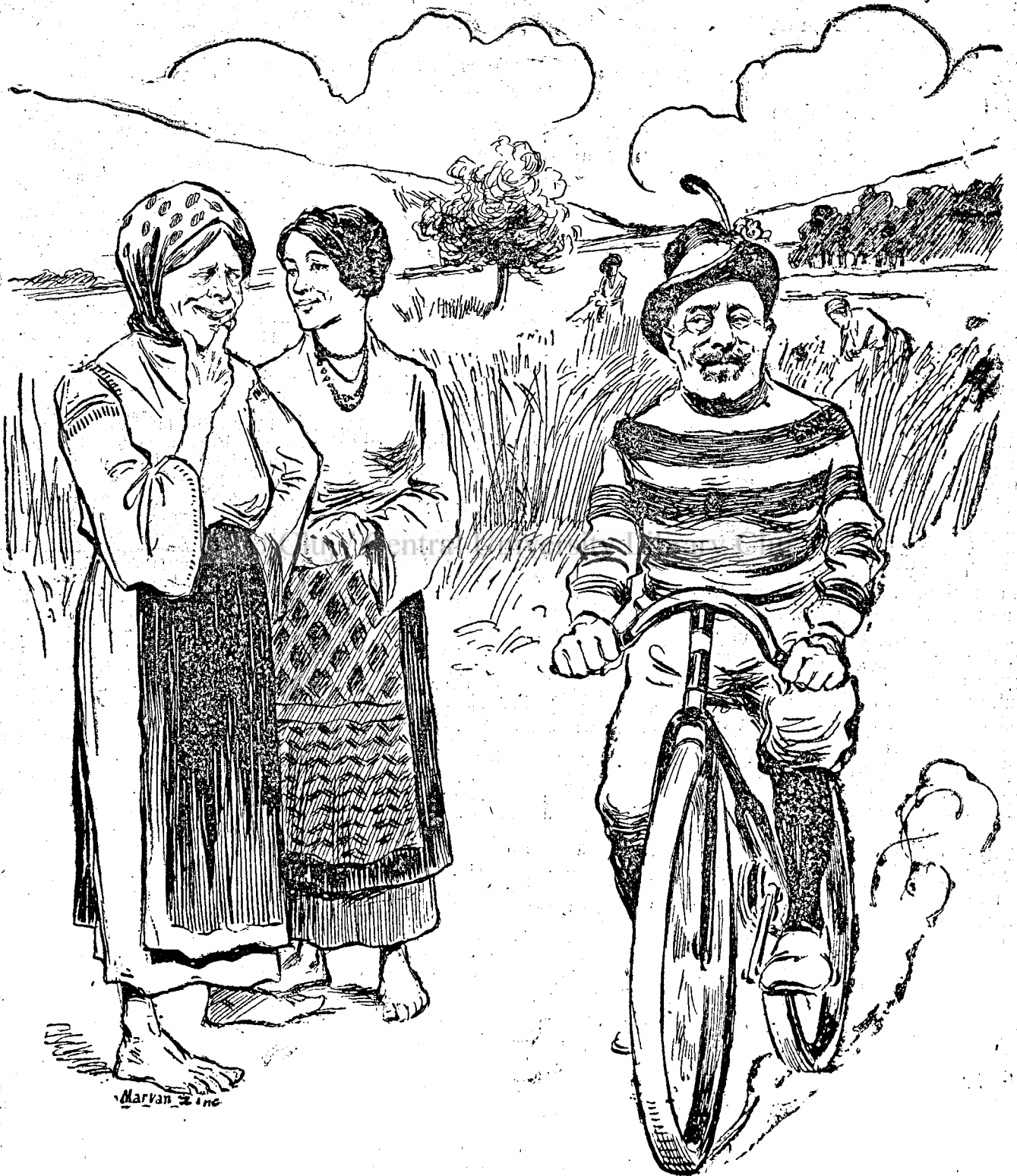
MOFTUL ROMAN

Nr. 17. — DUMINICĂ, 22 IULIE 1901.

20 BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. I. CARAGIALE

LA COCIOC

Marvin Fine

Safta Văduva. — Ia uite, fa Sultano, la alde domnul Calindroiū ăsta al nostru cum dă din picioare, par'că'i flăcău de 'nsurat.

Sultana Neacșu. — Ci-că, loică Safto, că purdalnica aia de mașină pe care umblă boorii călaro, ci-că le strică la flăcăi... Nu i-o hi stricând și lu alde domnul Calindroiū ăsta ?

Safta Văduva. — Fugi de-acolo! haber n'are! nu'i strică! ce să'i strico ?..

INCA O VICTIMA!

Cuprinși de cea mai înaltă indignare față cu crima de care e vorba, și asupra căreia vom reveni, ne grăbim a publica, în fruntea foii, următoarea scrisoare, atrăgând asupra ei serioasa atențiune a Onor. parchet de pe lângă Onor. Trib. de Ilfov:

Stimate Domnule Director,

Mă adresez d-v. ca unui om de bine, de oarece văd că și alte nenorocite fete s'au adresat pe la gazete și au brodit-o.

Nu mă îndoiesc că veți duce prin „Moftul Român“, ce cu onoare dirijați, o așa campanie pe chestia mea, în cât toți cei cincăi judecători de instrucție ai Tribunalului Ilfov să se îngrozească de infamia ce s'a comis cu mine, și să dea satisfacție opiniei publice, pe care o veți prepara d-v. în acest sens, și în același timp și mie și celor doi copilași ai mei.

Dar, să ajung la fapt.

Era în 1877, în plin război, când aveam numai 22 ani și o fetiță de 3 ani, Nini.

Intr'o seară de iarnă, curiozitatea, cu toată opunerea mamei mele, m'a făcut să mă duc la bal mascat, la Dacia. Oroare, Dumnezeule! Abia ajunsă acolo, și un militar, român sau rus, nu mai mi-aduc aminte, căci mă tratase cu șampanie, m'a condus, fără voia și știrea mea, într'o cameră a oteului cu numărul 12, iar chelnerul care ne-a servit se numea Matei.

Resultatul a fost că în anul următor, fecioria mea era trădată prin nașterea unui copilaș de sex masculin, rus sau român, nu știu, căci, după cum v'am spus, m'a tratat cu șampanie înainte de a comite infama acțiune.

Sunt deci o fată nenorocită, Domnule Director, după cum vedeți, și dacă nu m'am otrăvit a doua zi, după cum eram hotărâtă, pentru a spăla în sângele meu rușinea mea, nu am făcut-o pentru că mă gândeam la viitorul fiicei mele, Nini, de 3 anișori, și pentru că ofițerul îmi promisese, că a doua zi îmi va trimite un cumaș de roche și prajitură, și adevărat că s'a ținut de cuvânt; dar totuși această atențiune momentană, nu l scutește de pedeapsa legii și de oprobriul opiniei publice, măcar că sunt numai câțiva ani de atunci.

După cum spuncaun s'a născut Fișitel.

Doamnel! Câte suferințe, câte chinuri pentru mine!

Am dreptul să cer acum dreptate?

Da.
Vă rog, deci, Domnule Director, luați această afacere în mână. Însarcinați pe un reporter al d-v. să scrie

la gazetă tot ce vrea, numai să reușesc, numai să nu am viitorul spulberat, că destul aștept de 24 ani.

Văd că judecătorii sunt tot așa de binevoitori ca și reporterii cu nenorocite ca mine, așa că sunt aproape sigură de succes, având și binevoitorul d-v. concurs.

Ofițerul de atunci, aud că azi — de o fi acela — e colonel. Nu știu, însă, dacă este în armata românească sau rusească. Judecătorul de instrucție însă îl va găsi, mai ales de va lua informațiuni de la copiii lui Matei, chelnerul.

Nu mă lăsați, Domnule Director, și odată onoarea mea spălată și răsunată, dată fiind poziția socială a colonelului meu, reporterul d-v. va avea un frumos cadoș dela mine.

Încă odată, cu lacrimi în ochi, pentru Nini și Fișitel, nu mă lăsați

A d-v. devotată
TINCA POPEASCA
Str. Jupiter, No. 13 bis

PS. Vă pot trimite fotografia mea la vârsta de 4 ani și jumătate. E cam stearsă de timp și de muște, dar poate găsiți necesar să o publicați, pentru a face mai mult efect asupra publicului chestia mea.

Aștept cu nerăbdare răspuns favorabil.

TINCA

Profesia de credință

a unui candidat de însurătoare

Tu, ce-o să ai marea onoare
Să te numești Madam' Romeo,
Te vreau cu zestre sunătoare
Căci, vai! azi *nihil sine... leo!*

O să'ți declar amor la toartă,
Îți voi cânta pe sub ferestre,
Însă'ți repet: mașer, nici moartă,
N'o să te iați fără de zestre.

Nu vreau să fii o vaporeasă,
O serafimică făptură;
Te vreau înaltă, viguroasă,
Un stil solid d'arhitectură.

Să fii chineză 'n latinească,
Iar de clavir să n'avem vorbă,
Când sotul o să'ți poruncească,
Mahmur, să'l dregi c'o acră ciorbă.

Așa te vreau, fără latină,
Dar meșteră în ciorbă acră,
Fără clavir, fără pianină
Și mai ales fără de soară.

Să nu știi ce'î aceea, modă;
Să porți voioasă-o palărie
De-ar fi chiar à la Ciubar-Vodă,
Său de prin leatul una mie.

Iar dacă Doamnei o să'ți placă
Ca să flirteze prin saloane,
O rog, călău să nu mă facă
De'î voi croi vreo cinci bastoane.

Ș'acum, fiind încredințată
Că sunt un junc lăna'n lână,
Grăbiți-vă, lăte bogate,
Și cereți prea frumoasă'mi mână!

ROMEO

La țară

Locuința mea de vară
E la țară

— Cât ași fi de fericit să mă pot și eu reculege la țară, că va timp, din zăpăceala muncii de oraș! Oltă junele Petrescu, ștergându-și, cu palma, sudoarea de pe frunte.

Căți într'adevăr nu sunt coprinși în toiu verii de această arzătoare dorință! Funcționarul, gazetarul — mai cu osebire — comerciantul, samsarul, ba chiar și stălpul cafenelei; în fine toți acei cari muncesc cu capul, cu mâinile, cu picioarele, cu orice, chiar cu nimic, simțesc o imperioasă necesitate de a se odihni, retrași de sgomotul capitalei, într'un colțisor îndepărtat la țară. Dar cine poate să realizeze în totdeauna acest vis? Trebuie să fii, său băiat cu bani, sau funcționar cu concediu și cu liber parcurs. Vai de acela care nu poate fi nici una nici alta! De aceea reporterul Petrescu a bătut din palme de bucurie, când i s'a ivit ocazia de-a merge la țară pe socoteala altuia. Cât se simțea de fericit că va putea fi și el perde-vară la țară, fără grija, fără chenzină și fără creditor!

— Ce fericire! ce fericire! zicea Petrescu, voi lua cărți de citit, și mă voi instrui. Un adevărat gazetar, trebuie să fie numai de cât om cult!

Și par'că se vedea tolănit, cetind cu fruntea încrețită de atenție, la umbra unui stejar bătrân din fața casei, o carte foarte importantă pe care o ștersese din biblioteca unui prieten al său de o profundă cultură. Va scrie și o dramă țărănească. Și cum e el democrat, va ști să se identifice cu sufletul țărânului, și va aleați dec'i o operă de artă, pe care Academia de sigur o va premia. Are să... Dar să-l urmărim la țară. Plin de praf și escortat de toți câinii din satul Arghira, Petrescu ajunge la o căsuță, care îl aștepta albă în mijlocul porumbului verde. Când intră în tinda casei, mulțumit că scapase de lătrăturile câinilor, o cloșcă se repezi să-l sară în cap, căci din nebăgare de seamă, el turtise sub talpa'î de reporter român un Liet pușor, care nu eșise nici de două zile din găoa-rea oului

O odăiță mică care respâdea un miros de busuioac — toate casele țărănești trebuie să miroasă a busuioac, după cum afirmă, chiar, mai toți autorii noștri rustici — îi fu rezervată. Cum era obosit, se lăsă greoi pe patul acoperit cu o cergă vărgată. Era cald. Își scoase haina. O țărancă bătrână cu fața aspră și cu mâinile ciotoroase îl întrebă dacă poștește udatură.

— Nu mănânc nimic, răspunse cu desgust Petrescu, deși era lăhnit de foame.

Rămas singur, își aruncă ochii pe pereții goi ai odăiei. Cazu într'o reverie neagră. Apoi, fără să se miște din locul unde se așezase, adormi. Când se deșteptă era aproape noapte. Perduse orice noțiune de locul unde se afla. Prezența babei însă îl readuse la realitate. Era la țară.

După ce înghiți un borș al cărui grad de temperatură îl cercase baba cu degetul, Petrescu eși în sat. Era întunerec. Pădurea din apropiere părea o pată mare, neagră, înșorătoare Ghetelo lui doghems se afundă până la gumă în praf de pe șosea. De-odată simți că piciorul atinsese un pavaj moale, moale de tot. Se afla pe marginea unui ocol de ite, unde trotua. ele erau făcute din producerea boiler. Aceas a atingerea îi pricinui o senzație așa de neplăcută, încât deto o injurătură atât de puternică, do stărnă din somn mai mulți dulăi de stână. Lătrăturile lor îndrăjite îl făcuseră să se întoarcă acasă. Era abia ora nouă, și Petrescu era deprins să se culce la două scoase din geamantan o carte. Nu ceta însă nici două rinduri, și o aruncă cu un gest de plictiseală.

— De mâine...

Incepu să se învârtă prin casă. Din sat nu mai venea nici un sgomot. Tăcerea din jurul lui îl înspăimânta. Se desbracă și suflând în luminare, să vîri iute sub plapomă.

— Ce bine e la ora aceasta în București, gânde Petrescu trăgându-și plapoma peste cap. Acum ași fi în fața unei halbe cu bere la Gambrius. Do acolo ași merge la Mitică Georgescu, unde ași culege amănunte nouă asupra crimei din strada Tragădiei, ași auzi cuplete nouă și ași oiti criticile lui Antimireanu. Ce bine e la Mitică! Acolo te ași într'un cerc de gazetari și artiști. Și ce mulțumire ai, când în jurul tău auzi șoptindu-se: „Ești gazetari!” Apoi dela Mitică la Cooperativa, unde delicatul Jean Tehaș Florescu, energicul judecător, îți dă informațiuni nouă de nouă crime descoperite, și bere la discreție...

Legănăt de aceste dulci amintiri reporterul nostru adormi într'un târziu. Dar imediat sări din somn, deșteptat de mișcări de înțepături și pșcături. Giriitul găștelor, măcăitul rașelor și cloncănitul cloștelor îi ridicară orice speranță de a mai dormi. Se îmbracă; și, cum era enervat după o noapte de insomnie, fu coprins de dorința de a face o preumblare pe marginea gârlei, pe care o văzuse la sosire. În dimineața aceea, liniștit în apa lui limpede dormea Șomuzul. Nu departe niște femei pescuiau cu volocul. Din cămeșile lor ude întinse pe corpurile lor calde cu forme rotunde, eșia niște nori de aburi. Picioarele lor albe se oglindeau în apa clară pînă peste genunchi. Petrescu rămase tabloiu în fața acestei descoperiri atât de *senșională* pentru nervii lui iritați.

— Cum? aci fetele prind peștii? Acest lucru e specialitatea bătrânelor în capitala țării, gânde Petrescu, răucindu-și mustața neagră, care a înnotat de multe ori prin valuri de pîr argintiu.

Cât de mult invidia el acum searta peștilor cari se abăteau în orisneocul acelor fete! Desbrăcându-se iute se aruncă în apă, nu departe de grupul pescuitoarelor. Fetele zărindu-l au dat un țîșt. Văzînd însă că înaintează tăind apa cu mustățile în formă de seceră, începură să-l sburătoiască cu pietre. Petrescu eși iute din apă și oăt ai scăpăra din peatră, fu gata îmbrăcat. Dar n'apucă să-și ia de jos palăria, când doi flăcăi, cari pîndeau fetele de după un stufis, se aruncară asupra lui. Abia ținîndu-și respirația și fugind ca un epure gonit de ogari, gazetarul nostru, după ce sări mai multe garduri fără să le atingă, ajunse acasă.

În ziua aceea chiar, Petrescu plecă înapoi spre capitală cu cel d'întăiu tren, uitînd în grabă, pe masă, cartea merită ca să-l instruiască.

CAZABAN

UNEI STELE

(Bătăie de câmpii)

Eternă și divină stoa,
Ce 'n cerul sombru scintoezi,
Te rog, ascultă vocea mea,
De vrei puțin să te-amusezi.

Privese adesea nopți întregi
La focul tău strălucitor,
Și nu știu dacă m'întolegi,
Dar simț că par'că te ador.

În peptu-mi istovit de ani,
Văpae ai aprins din noii;
De-ai fi o fată, fără bani
Ești te-ași lua, fără trusoi.

Nevasta mea de-ai deveni,
Ne-am drăgosti ca doi netoși,
De-amorul nostru s'ar cruci
Toți derbedei, proștii toți.

Ași înfrunța cu tine riscul
Ca să trintesc vreo zece plozi;
Iar dacă nu ți-ar tăcea pliscul,
Te-ași învîrți frumos de cozi.

Pe fruntea mea când ași zări
Proeminentele t'apar,
Spinarea rîu ți-ași pisăgi
Și te-ași pofti pe poartă-afar.

Să nu-mi mai zici pe nume mie
Și să mă ții de farfara,
De ți-o plăcea în urmă ție
La altul să mai faci așa.

După divorț n'ar fi mirare
Să devenim prietenii buni,
N'am bate joc în gura mare
De-ai căsniciilor nebuni.

Dar tu în regiuni sînine
Surizi și ți hați de mine joc,
Pe când ești gura case la tine
Și'nghiți în sec... Ce dobitoc!

AL.

Morment și monument

— Poemă în proză —

— O Artă! o Lume! o Viață! o impresii cari trăiți în viața mea, puternice și vii în senzația parfumului vostru îmbătător, unde mă duceți?

Săteanu-Delapoduliloeai apucă pe strada Berzei spre piața Matache Măcelaru și o scîrbă imensă îl cuprinse gîndind la varietatea sentimentelor ce'l nădușău... Cerul sîu de artist era când o seninătate ideală în albastrul sîu, când o mare rîsvrîtită, când un codru care vijie rapsodic melodii furtunoase, când un vis de copilărie, în care speranțele de viitor s'amestecău cu urechelile părinților... când, în fine, un drum, care dintr'o alee elegantă, cu miș de perspective neobservate de nimeni...

Oricât de amărit era, Săteanu se mîngăia cu succesele sale artistice.

— N'am publicat ești în *Revista Modernă* acele nuvele și poeme intime, cari alcătuesc cele mai superbe pagini ale literaturii noastre naționale?!... O lume întregă mă admiră, mă caută cu lumina pretutindenea ca să mă găsească, să'mi cadă în genuchi, să mă adore, să mă înalțe în apoteoza, monotonă în albastrimea ei, — *Gloria! Excelsior!* trebuie să trăesc, și voiți trăi!.. J'y suis, j'y reste!...

Dar tocmai când zise aceste vorbe, oprindu-se'n piață, o trăsură mai că era să dea peste dînsul. Săteanu-Delapoduliloeai, cuprins de o neagră fatalitate, care'l urmărea pînă și'n gîndurile cele mai întortochiate ale intimității sale, apucă pe Calca Griviței înspre gară, — amintindu-și de o scenă de teatru, pe care el, însă, n'o putea reproduce în viața'i:

— Din scenă o fecioară creată în toată

gingășia ei de către o celebră tragediană stăpână a sentimentelor omenesști, captivează cu totul firea herculeană și fioroasă a unui selbatic stăpîn al codrilor, pe care'l robește prin farmecul și blîndețea vorbelor, prin atingeri delicioase, privire grațioasă, prin cîntece de iubire și parfum de flori.

Tabloul, o rusticitate vrăjită, e feeric, improvisarea duioasă, acțiunea sentimentală, toată viziunea e o frumoasă eternizare a puterii femeesști în naivitatea ei, o divină cîntare a celei mai plăcute senzațiuni, apoteoza celui mai nobil și mai suprem sentiment, — al *Iubirii*.

... Și pe când lumea înduioșată salută în aplauze extaziate toată apariția momentană a *Fericirii* înscenate, — ești, tînerul cu fața pală, cu sficiunea în fire, cu ochii visători, cu glasul tremurător, nu pot să absorb farmecul unei vieți întregi din ochii unei femei frumoase, tot mirosul îmbătător din părul ei negru și mătăsos...

În culmea desperării el strigă:

— Și ce'i viața mea, dulcea simfonie a unui suflet sensibil și delicat, fără cea mai ideală poezie a inimii?

Un arheolog de buzunare, văzîndu'l atât de zăpăcit, îi șterse batista și un mic portofel, care conținea însă numai un mic bănuț: moneda ce Săteanu vrea s'o dea lui Charon ca să'l ducă în Raiu după Radu.

— Ah, morment, deschide-te și îmbrățișează-mă cu parfumul proaspăt al rîmelor și vermilor ce mă vor devora cu mult nesațiu...

Ajunse la marele depozit de petre funebre.... Săteanu-Delapoduliloeai, cu buzele crispate de o ironie sardonică și cu inima încătușată de cea mai profundă melancolie, rătăci printre monumente, plîngîndu-și trecutul, prezentul și viitorul. Și pe când sufletul lui de artist era rînit greu de neesteticele petre ce mișunau în toate părțile, ca animate, vrînd par'că să'l turtească, iată că negustorul s'apropie de el, frecîndu-și mâinile de bucurie, că are mușteriu.

— Vă rog, domnule, voiți să cumpărați?

Săteanu îl privi ca pe un demon ce'i turbură farmecul idealității și voi să facă un pas la dreapta; dar negustorul nu'l slăbi:

— Pofțiți, domnule, avem pe dincoace mai frumoase... foarte frumoase... ceva monumental... Le las ești, domnule!

Săteanu-Delapoduliloeai tresări ca o vargă de oțel, scandalizat, și cu ochii scînteind după ochelarii săi bulbucați, rosti trufaș:

— N'ai tu atâtea parale ca să cumperi marmora ce mise cade la morment!... N'ai tu în atelier dalta care să apoteozeze puterea geniului meu!...

Și revenind la viață, Săteanu plecă, în timp ce negustorul, ca să nu'l deoa-che, îi dădea cu tîlla.

PARMAZON

VIS DE POET

Ah, ziceți, prieten,
Cu toți în cor,
Un cântec bacantic
De vin și de-amor!
Uitați ale vieții necazuri!...

Sunt cupele pline
Și vinul e bun;
Eu vreau să fac astăzi
Cu voi chef nebun!
Cotnarul să curgă 'n talazuri!...

Amantele mele
Curând vor sosi;
La toți câte-o blondă
Vă voiți dărui!
Am aur, am perle, topazuri!...

Bogat ca și Cresus,
Am tot ce doresc!
Începeți, prieten,
Un danț diavolesc!
Vin fete cu albe grumazuri!...

Trăiască Amorul,
Și cântul și vinul;
Cu ele 'n viață
Nu știți ce-i suspinul!

* * *

Tigara se stinse,
Vin nu-i în pahar,
Și Cresus se vede
În birtul murdar.

Tot visul dispare:
Nu-i chef, nu's nici fete...
Oftază că n'are
Pingele la ghete!

FIRIFIC

Lugubru Funebru Macabru

Cu sufletul pătuns de nimicienia noastră
a tuturor muritorilor, ne grăbim a repro-
duce, cu ortografia și punctuația originale,
următorul

ANUNCIU

Cetățeni Piteșteni!

Fac apel la sentimentul vostru creștinesc
având convingerea deplină că mă veți ajuta
și mi veți da tot sprijinul și concursul vos-
tru spre realizarea scopului ce urmăresc.

Iubiți Cetățeni! Cu toți soim că există
numai un singur antreprenor de care fune-
bre în orașul nostru, strein de religie ca
și de neamul și țara noastră, la disposi-
ția căruia trebuie să ne supunem, bogat ca
și sărac când moartea răpește din mijlo-
cul nostru pe un părinte, frate sau prieten
iubit, trebuie să ne supunem lui ca și du-
rerilor sufletesele ce încercăm prin pierde-
rea părinților, fraților și a copiilor noștri
și să ne sleim punga, dând fără nici o vor-
bă, tot cât ni se prelinge pentru ca să nu
sim nevoiți a ne transporta la cimitir ră-
mășițele celor care au murit cu spinarea
sau cu carele cu boii! Și acesta devine

cu atâta mai necesar cu cât ne gândim
mai bine că avem numai o singură ofertă,
un singur antreprenor de care funebre,
față cu aproape 16 mii de suflete popula-
ție cât numără orașul nostru după recen-
tele statistice. Și apoi, cari dintre noi Ce-
tățeni Piteșteni, nu știe cum acest Domn
Antreprenor, cu toate taxele mari pe care
le plătim lui, el ne oferă un serviciu atât
de prost! Coliva care se face la morți e
făcută din grâu nefiert, boită în diferite
culori și presărată pe deasupra în loc de
zahăr, cu miez de pâine arsă sau cu făină
ast-fel că nici omul cel mai ordinar nu o
poate mânca oasuri ce spre nefericirea
noastră am avut să înregistrăm nu o sin-
gură dată, ci de nenumărate ori.

Pentru aceste considerațiuni mă adresez
vouă iubiți cetățeni Piteșteni, vouă care
vă iubiți neamul și țara voastră ca și mine
și în al căror piepturi sentimentul de reli-
gie creștinească n'a pierit încă să puneți
mână de la mână spre a lucra uniți și a
proba că și Românii pot pune capăt jafu-
rilor nelegiuite ale streinilor cari setoși de
banii ne fură și de la morți. Voiți să vă
dați probe mai capabile? Cercetați și vă
veți convinge cum nelegiuitul antreprenor
de care funebre din Pitești, a luat pe sea-
ma sa și tămâiatul de la morți smulgând
prin aceasta din gura unor nenorocite bă-
trâne, care erau îndeletnicite cu acea pro-
fesie, pâinea de toate zilele.

Iubiți Cetățeni! Sub-semnatul încurajat
de d-l Cristea Hagi Vasiliu (Cuțitaru) cum
și de alți locuitori Piteșteni îmi ia anga-
giamentul de a înființa în orașul nostru
un serviciu de pompe funebre punându-mă
la dispoziția tuturor aceluia cari se vor
înscris în listele de subscripțiune ce am
deschis în localul meu din str. Craiovei
No. 38.

Înscrierile se vor putea face cu începere
de la 15 Iulie a. e., în modul următor:

1). Or cine se poate subscrie pentru una
din cele 4 clase cu sumele, de lei 40, 30,
20, și 10; banii cari se vor vărsa în cassa
sub-semnatului la sosirea carelor funebre.

2). Sumele încasate prin subscrierile de
la articolul 1, vor servi pentru acoperirea
costului carelor funebre cari vor rămânea,
după achitare, proprietatea comună a în-
scrișilor.

3). Subsemnatul își rezervă dreptul de a
fi numai un simplu administrator al lor
fără remunerație, și se obligă a procura
toate accesoriile necesare la înmormintare
pentru fie care clasă, percepend o taxă din
tarifele mai jos stabilite:

CLASA I-a

(Un car cu 8 coroane și cu gaamuri)

1). 7 preoți	70 lei
2). 4 dascăli	28 "
3). 6 cai la car și 2 călăreți	40 "
4). 4 steaguri	12 "
5). 18 oameni	40 "
6). 2 cupeuri și 8 trăsuri	100 "
7). 10 oca luminări, colivă, clopote, etc.	65 "
8). Muzică	100 "
Total lei	455

CLASA II-a

(Un car cu 6 coroane)

1). 5 preoți	40 lei
2). 3 dascăli	15 "
3). 6 cai la car	50 "
4). 4 steaguri	12 "
5). 10 oameni	25 "
6). Muzică	80 "
7). 6 trăsuri	30 "
8). 8 oca luminări, colivă și clopote	45 "
Total lei	277

CLASA III-a

(Un car cu 4 coroane)

1). 3 preoți	18 lei
2). 2 dascăli	2 "
3). 4 cai la car	20 "
4). 2 steaguri	5 "
5). 8 oameni	16 "
6). 4 trăsuri	20 "
7). Luminări, clopote, colivă, etc.	30 "
Total lei	111

CLASA IV-a

(Un car cu 2 coroane)

1). un preot	5 lei
2). un dascăl	2 "
3). 2 cai	10 "
4). 1 steag	2 "
5). 5 oameni	5 "
6). 2 trăsuri	10 "
7). Luminări, clopote, colivă, etc.	15 "
Total lei	49

Iubiți Cetățeni! În speranță că apelul
făcut nu va fi în zadar, am pus credința
în voi, fiind convins că cu toți veți fi pă-
trunși ca și mine de frumoasele rezultate
ale scopului ce mi-am propus, de a com-
bate o șarlatanie ce ni se face nouă creș-
tinilor—de străini, tocmai în acele împre-
jurări oînd din cauza durerilor ce ne-a lo-
vit, nu ne putem apăra!

Așa dar, mă simt obligat a mulțumi în
termenii cei mai călduroși tuturor aceluia
cari îmi veți da sprijinul și concursul, con-
tribuind atât materialmente cât și intelec-
tualmente pentru atingerea oit mai în
grabă a scopului urmărit, urmînd cu toți
exemplul dat de d-l Cr. Hagi Vasiliu, care
mi-a oferit suma de 500 lei și local gra-
tuit pentru adăpostul carelor și acceso-
riilor.

Cu stimă

G. C. DRĂGHESCU.
Proprietar—Pitești

Unei diptere

— pe aria: STELUȚA —

„Tu, care sborî în juru'mi
cu lungă sbîrînire,
Ah! muscă-afurisită,
și mă ciupești mereu,
Și care pe tavane
zăceai în nesimțire
Pe când ninge afară
și viscoala din greu!

„Oh! pacoste scârboasă
și groaznică insectă,
Zadarnic din odae
să te gonese aș vrea;
Ș'adese ori la masă
când serii, muscă infectă,
Cu încăpățănare
persiști a m'agasa!

„Mai dute pe la Capșa
sau birturi reputate
Și intră prin dulceturi,
compoturi, tocături...
Sau, dacă vrei, pătrunde
prin gurile căsate,
Prin halbele cu bere...
și alte beături.

„De ești ambițioasă,
străbate lumea mare,
Pătrunde prin palate,
biurouri, parlament...
Pindește oratorul
când e'n interpelare,
Așază-te de grabă
pe nasu'i elocuent!

„Să vezi atunci guvernul
că drept recunoștință
O rentă viageră
de grabă-ți va vota,

Ministrul de finanțe,
din propria'i ființă
Cu zahăr diabetic
voios te va trata!"

Insecta, amețită
de-atâta perspectivă
Spre alte lumi de-odată,
eșind, sborul își ia...
„Uf! dute ori-și-unde,
dipteră sugativă,
La mine în odaie
să vii când te-oii chemă!"

CAIR

Nu'mi convine

— SCENĂ —

Personale: *Proprietarul*, 50 ani trecuți;
O coconiță, 25 ani nempliniți; *Un fecior*.

Coconița (intrând).—Mă rog, vech bilet
de închiriat... Ce închiriați, mă rog?

Feciorul.—Un apartament complet.

Coc.—Pot să 'l văz?

Fec.—Cum nu? E chiar ăsta.

C.—Cine închiriază?

F.—Proprietarul.

C.—E aici dumnealui?

F.—Da.

C.—Pot să 'l văz?

F.—Cum nu? Mă duc să 'l chem.

Cocoana rămâne singură; se uită de
jur împrejur și pare destul de mulțumită
de încăperea.

Proprietarul (intră și vedit pare destul
de mulțumit de înfățișarea coconiței).—
Bonjur, madam'.

Coconița.—Bonjur, musiu! Mă rog,
apartamentul acesta de închiriat este
complet?

Propr.—Paracomplet, coconiță: salon,
sufagerie, odae de dormit, biuroū, odae
de toaletă, de slugi, bucătărie, bae, gaz,
tout à l'égout. Pentru dv. vech trebuie?

C.—Da, pentru mine.

Pr.—Aveți copii mulți?

C.—Vai de mine, d-le, sunt încă tē-
nēră... n'am niciun copil...

Pr.—Pardon, coniță, n'am vrut ca
să zic... dar știți, se întâmplă... coconi-
țele așa frumoase ca d-ta, nu așteaptă
mult... nu le lasă lumea... Și, mă rog,
ce ocupație are consoartele dv.

C. (începând să plângă).—Consoar-
tele meu! A! Doamne! Săracul Fănică!
a murit acum șapte luni... sunt veduvă...

Pr.—Veduvă! A!

C.—Ce om era, domnule! ce inimă!
ce caracter! ce suflet! ce inteligență! ce
spirit!

Pr.—A! ce rău îmi pare!

C.—Ce bun! ce voinic! ce sdraven!

Pr.—Ce rău îmi pare că nu am
avut onoare să'l cunosc!

C. (după ce și-a șters lacrimile, și
schimbând tonul).—Și câtă chirie, mă rog?

Pr.—Care va să zică... sunteți sin-
gură... singurică...

C.—Acum, da.

Pr. (privindu-o adinc).—Apoi, co-

niță, pentru dv. o să vech facem chiria cu
1600... Puteți întreba pe oricine, pină
acum nu le-am dat mai jos de 2000.

C.—Scump!...

Pr. (privind-o mai adinc).—Dar cât
ați fi dispusă dv. să dați?

C.—1200... cel mult.

Pr. (privindu-o și mai adinc).—Și când
vech mutați?... Puteți să vech mutați chiar de-
acuma, de astăzi chiar... îndată.

C.—Nu pot așa de grabă... Tocmai
peste trei luni.

Pr.—Și de ce?

C.—Pină după cununie...

Pr.—Cum, după cununie?

C.—Da, sunt logodită... Dar nu mă
pot mărita acuma... n'a trecut termenul...

Pr. (lăsând buzele'n jos).—Cum, conia?

C.—Știți, după lege, trebuie să mai
aștept măcar încă trei luni... Care va să
zică, ne-am învoit?

Pr.—Ce?

C.—1200 lei.

Pr. (serios).—Pardon, cocoană, din
2000 de lei nu pot s'o dau o para mai
jos!... Nu'mi convine!...

GERARDO

INDIGNARE

Un don căprar la poartă
mustața și răsucește.

Bucătăreasa-mi Kati,
săraca, cum tușește!...

A căpătat, nici vorbă,
vreun ticnafes aseară,

Când a veghiat p'o rudă
care trăgea să moară.

Dar să vedeți comedii
cu ruda ei... Ce hoală

Fără sfârșit mai are!
Nu crez că se mai scoală;

Dar nici nu-i rost de moarte,
ori cât de greu îi este...

Miroase ca de-o poștă
că ruda-i e poveste.

Eu n'am arțag din fire;
dar nu știu cum se face

Că militari în poartă
să vech nu cam îmi place;

Când mai ales la pinteni,
vipușcă și manta,

E-atât de simțitoare
bucătăreasa mea.

— Căprare, bre, ascultă,
de ce nu-ți vezi de treabă

Și cați cu dinadinsul
ca să-ți cărpesc o labă?

Nu ai pe la cazarmă
ceva mai bun să faci,

Decât să bagî în mine
un milion de draei?

Când tu o îți pe Kati,
la poartă, cu brașoave,

Ori cauli să-i furi mîntea
cu ruginite znoave,

In culnie 'n țigac,
tingire sau căldare,

Ce crezi că se întâmplă
cu blata mea mîncare?

Nu crede c'ai aface
cu vr'una ismenită,
Bucătăreasa-mi este
o fată prea cinstită.
Și-apoi... a ei virtute
de-o fi ca să se'ngroape,
Nu vezi și tu, căprare,
că eu sunt mai aproape?

AL.

Vilegiatura mea

Sfătuit de medic și convins de o îngrije-
toare anemie de care sufăr, luați energica ho-
tărre, dela 1 Ianuarie a. c. încă, să mă exi-
lez, pe cele 2 luni de vacanță, într'o stațiune
balneară, spre a-mi căuta de sănătate.

Zis și făcut. În acest scop scosei dela o
casă de economii un libret și, sub stăruitorul
îndemn al mamei mele, am depus, cu înce-
pere dela Ianuarie a. c., câte 50 lei lunar.

Eram fericit! Nici nu depusesem încă bine
primii 50 lei și deja visurile cele mai tran-
dăfiriți îmi gădilați imaginația, aducând cu ele
nostalgia unui cuib de odihnă, prins c'o poe-
tică îngrijire, pe coasta unui munte stâncos
și'n vecinătatea unui părăias guraliv... Acolo,
îmi ziceam eu, voiți recăpăta toate forțele
irosite pe câmpul de onoare al muncii; acolo,
planând ca un șoim de pe înălțimea unui
munte bătrân, voiți putea privi cu dispreț la
globul pământesc, înmulțindu-mi în același
timp globulele sîngelui, sub binefăcătoarea
influență a ozonului...

Oricât de repugnabilă și de feroce fiară mi
se părea casierul dela Casa de economie
unde am depus banii, îl sufeream, totuși, cu
resemnarea unui erou, căci mama și luase
laudabila însărcinare să mi-l descrie în ter-
menii mai binevoitori — pe vremea luării le-
furilor mai ales!...

Astfel se explică faptul că'n libretul meu
totul era în regulă; d. casier pusese șase
semnături, șase sigilii!

La sfârșitul lunii Iunie, se făcură 300 lei.

În fine, ziua mult dorită se apropiase. Con-
vocal în ziua de 28 Iunie pe mama, pe frați
și pe surori, la o consfătuire intimă asupra
chestiunii vilegiaturii mele, și 'n urma unei
înfierbentate discuțiuni, soarta mea se deci-
sese: eram exilat, cu majoritate de voturi, la
Călimănești! A fost și'un vot al unui frate
pentru Constanța; a fost și'o abținere: eu.

Peste 2 zile trebuia să plec. Preparativele
începură imediat și'a doua zi chiar, totul era
gata. Mai rămăsese o singură formalitate: să
ridic cei 300 lei dela Casa de economie.

În acest scop, mă prezentai în ziua de 29
Iunie, oarele 5 p. m., la ghișetul casei de e-
conomie, și peste un sfert de oră intram în
posesiunea a trei bilete de bancă a câte
100 lei.

A! Sublim și covârșitor moment de fior! tră-
iți pentru prima oară! Rămăsesem în extaz
pe marginea trotuarului din fața Casei de e-
conomie. Simțeam în mine o schimbare gene-
rală; orizontul nou se deschidea înaintea
minții; sufletul tremura în pragul unei lumi
ideale; iar cordul, cordul își sbuciuma cele
patru camere ale modestelor sale încăperi în
ritmul unor bătăi agitate... Nu mai vorbesc
de picioare, pe cari nici nu le mai simțeam;
nici de buzunarul hainei unde 'mi țineam ba-
ni, care mi se părea mai greu ca 10 ocale,
deși banii erau, precum am spus, în bilete de
bancă.

...Un muscal cu cauciuc și fără... mustăți,
care trecea pe dinaintea mea, mă trezi din
reveria în care mă afundasem.

O! mizerabil muscal, dac'ai fi făcut numai
atât, dac' ai fi s'ar în mărșinî rolul tău în
starea sufletescă ce mă domina atunci, și-aș
păstra și azi recunoștința nestrămutată.

Tu, însă, ai fost mai mizerabil decât te-ar

fi trădat sbirciturile ipocritului tău obraz! Lapidarulul tău „Slobod, conașule“, insinuantul sgomot al clopoțelilor dela gîtul cailor și privirea pîtrunzătoare a ochilor tăi, m'au răpit, ce'î drept, din starea sufletească în care căzusem pe marginea trotuarului din fața Casei de economie, dar m'au răpit nu pentru a mă reda conștiinței mele, ci pentru a mă afunda într-o stare sufletească și mai periculoasă: lupta oarbă între instincte și înclinări. Da! în sufletul meu se încinsese acel război crunt și anevoios între instinctele bune și cele rele, între înclinările caste și cele lipsite de pudoare...

Un moment, înclinările aceste triumfară: eram stăpîn pe mine și avui o clipă de revoltă în potriva mea însumi.

Dar a fost numai un moment ș'atîta tot! A fost destul numai ca acel mizerabil muscal să-și scoată frumoasa-î șapcă albă și să mă repete odată „Slobod, conașule“, pentru ca înclinările lipsite de cea mai elementară castitate să capete putere predominantă de stăpîn în gospodăria „eului“ meu.

Nicî n'am știut cum am fișit în trăsura! Cauciucul dela roate, care împiedeca sgomotul trăsurei, îmi dădea iluzia că stau locului... Am vrut, atînci, să sar jos, dar clopotul dela un tramvai mă readuse în simțiri. Un moment avui intenția să opresc brusc trăsura și să cîrlesc două palme muscălești mizerabilului de pe capră; dar mi-era frică ca d. prim-procuror să nu facă din acest simplu delict o „crimă“ și să mă trimită pe mîna „energicului“, „activului“ și „mult apreciatului“ judecător de instrucție Jean T. H. Florescu.

Eram sigur, în cazul acesta, că intru în furcile caudine ale presei, care ar fi vorbit mult, desigur, pe lingă „energia“ și „zelul“ d-lui Florescu și de „perversitatea criminalului“ — adică a mea... Cum subsemnatul nu umblă după reclamă, am refuzat net să ascult glasul acelor porniri momentane de brutalitate. M'am resemnat, deci, și renunțai să întrerup sbercul înaripat al dobitoacelor dela trăsura.

Ajunsei la șosea; echipagiile luxoase cărî sburau pe dinaintea mea, nuri provocatori ai femeilor cărî reaprindeau energia simțurilor, atmosfera aceea îmbătătoare a șoselei, care mi gâdila cu voluptate nările — într'un cuvînt tot, tot ce mi cădea sub simțuri, era un motiv mai mult să vit cu deservărire destinația celor trei bilete de bancă din buzunar!

Și-am uitat-o, în adevăr. Dar am uitat-o așa de bine, încât, foarte vesel, mă coborîi la Flora, scriserî două rînduri unei brunete picante, cu care mă tocasem altădată o sumă destinată iarăși pentru nu știu ce scop nobil, dădui muscalului adresa și-i strigai:

— Mână!

N'au trecut două-zeci de minute și muscalul meu se opri la „Flora“ cu aer triumfător și cu ureful în trăsura!

Trecurăm la *chambre séparée*... Petrecurî câteva ore delicioase, după cărî însă trebui să sosească și fatalul *quart d'heure*.

— Să vie țalul!

Țalul! O! țalul este partea tristă a oricărei petreceri. Densul e dușmanul neîmpecat al poeziei și reprezentantul celei mai crude realități! Dovadă: firile poetice suprimă dese ori țalul!.. Eui, însă, am plătit cinstit. Și știți cât am plătit? Nouă-zeci și patru de lei: adică nouă-zeci și pa-tru de lei! Am scos un bilet de bancă din buzunar, l-am întins țalului și adăogai:

— Restul pentru tine!

Și când mă gândesc că gentileța asta față de acest mizerabil țal nu trăda de fel adevărata mea stare sufletească; căci, dac'ar fi fost pe gustul meu, aș fi palmuit pe-acest ordinar speculator de bancnote, aș fi cernt un rabat la consumația făcută și-ar fi plecat înjurând! Dar așa... am trebuit să achit cu resemnare nota, să mă înghit câteva noduri după cel copios supeu și să ofer șase lei bacșiș unui pîrlit de chelner! Auzi: șase lei!..

Nu e vorba, că și dama a mîncat, nu glumă! Avea o poftă de mîncare teribilă!

Poftim, când s'a găsit s'o apuce pofta: tocmăi când trebuia să plec eu în vilegiatură!..

Braț la braț și mergînd agale eșrăm de la Flora, ne suirăm în muscal și-o pornirăm, în plimbare, spre Băneasa.

Numele acestei localități începu să nu-mi mai placă: densul îmi evoca amintirea celor trei bancnote... În zadar, drăguța mea tovarășe încerca să risipească norii strînși deasupra capului meu, eu continuam să cuget în tîhnă... Cu nimic n'a putut să mă corupă: nici cu zîmbetul ei seducător, nici cu sărutatul ei complicat, nici cu graiul ei melodios! Mă petrificasem cu deservărire!

Mă prind c'un director de muzeu, vîzîndu-mă în starea asta, ar fi cerut imediat să fie pus în posesiunea mea!

Dar ghinion! Nicî atît n'avuî norocul să în-tîlnesc pe vremea aceea, la șosea, spre a fi salvat!..

— Hai puiele, să mergem acasă!

— Să mergem, zisei machinalicește, în timp ce picanta mea brunetă făcu semn cu umbreluța birjarului.

După ce trecurăm printr'o sumedenie de străzi, ajunserăm la cuibul rînduniceii mele.

A! cuibul rînduniceii mele!

Clopoțele dela «Independența» bat șe ase ore! Buimăcit de lumina zilei, voi să es, dar rîndureaua, care mi se părea că doarme, deschise ochii mari!..

— Ascultă, puiele, n'ai tu să-mi dai să-mi scot rochia dela croitor!..

— De ce nu?... Cât îți trebuie?

— El mi-a cerut 100, dar eu sper s'o scot cu 80 de lei!..

Scosei imediat o bancnotă — a doua! — I-o dădui și eșii.

Când să es în stradă, altă surpriză: muscalul meu, pe care uitasem să-l plătesc și care mă aștepta! Mă dusei cu el acasă și-i dădui 60 lei, deși cerea infamul o sută!

Ajunș acasă, îmi rămăse o ultimă surpriză: mama, care, îngrijată, mă aștepta la ferăstră. Intrai glonte în cameră la mine și întrebai de dînsa unde-am fost, răspunsei scurt:

— În vilegiatură!..

BRĂESCU

Mult e dulce...

„Mult e dulce și frumoasă limba ce vorbim!“... O fi! tocmăi de aceea se și explică de ce la școală nota mea la studiul limbilor străine nu s'a ridicat niciodată peste 3. Dar vezi, acuma este această mult dulce și frumoasă limbă atît de schimbată că aproape nu o mai recunosc, tocmăi pentrucă n'am luat notă mai mare ca 3 decît la studiul ei.

O, Mihaiu, Stefane, și tu Mirceo, eroi cari v'ați luptat atît pentru această vrednică nație română, ce decepționați v'ați rentoarea voi în moment, daca ați putea reveni vreo-dată pe pămîntul vostru, unde ați lăsat vorbindu-se acea „mult dulce și frumoasă limbă“ a răposatului poet Sion!

Când ați vedea pe urmașul aceluî român vîrtos care purta căciula din șapte pei și opinei grele de cincî ocale Cuzea, măsurîndu ve cu privirea printr'un *pince-nez*, ori printr'un monoclu, purtînd ghete de ghems și 'n mîni *peau de Suède*!

Ia poftiți de acolo, din împărăția vecinică de unde v'e aflați, poftiți în regatul român, în capitală, ori în pro-

vincie pe bulevard, ori în altă parte să auziți:

— Ah, *bonjour, mon vieux, qu'est-ce qu'il y a de neuf?*

— *Y a pas grand'chose.*

— *Parbleu!*

Ia ascultați pe această damă jună ce zice amicei sale, care de-abia ar încăpea pe ușa tramvaiului electric:

— *Allons, ma petite, passons vite de l'autre côté!*

Ia auziți ce zice mititica blondină, cu ochii de azur, cătră amicul care o întrebă unde șade cu locuința:

— *Rue Popa-Nano numéro treize-bis.*

Și ascultați cum tînerul Titi aplănează un conflict cu creditorul său care 'l plictisește:

De la patience, mon vieux coco!

Și 'n fine, ia poftim Măria Ta, Mihaiu Viteazule, și te recomandă nemuritorului june daco-roman Mitică, să vezi ce 'ți răspunde:

— *Ah! c'est vous Michel le Brave!*

Ah ben, tant mieux! vous êtes un fameux dentiste, vous, puisque vous avez ôté toutes les dents qui lui restaient à ce malheureux Sinan-pacha!...

Mult e dulce și frumoasă etc.

Oh! elle est si douce et si belle la langue que nous parlons nous autres! comme disait ce pauvre Sion!

MENELIC

Caritate

— Boerule, știți, o jiletă Alaltăeri mi-ați dăruit; Acasă, scotocind printr'însa, Un pol de aur am găsit.

— Bêtrâne, fapta dumitale Arată că ești om cinstit; Căci mi-ai adus, de sigur, banii, Ce'n haină zici că i-ai găsit.

— O! nu, răspunde cerșetorul Cu vocea calmă și discretă: Azi am venit, de nu te superi, Să-ți cer să-mi dai altă jiletă!..

CAIR

Ultime Informațiuni

Ziaristica este o breaslă care se razimă mult pe informațiuni. Crime, monstruosități, nenorociri, accidente, drame, amoroase, sângeroase, calamități, hoții, atentate, pungășii, șerocherii, spargeri, delapidări — cu un cuvînt, informațiuni cari de carî *mai ultime*, *mai amănunțite*, *mai senzaționale*: iată atâtea izvoare, din cari trebuie să se adape orice ziaristică, dacă vrea să fie ziaristică română. Nicî cerul nu stă mai țanțoș pe umorîi lui Atlas, ca ziaristica pe grumazul ultimelor informațiuni. De aceea, nu'î ziar de proț acela care n'ar coprinde „cele mai noue și mai senzaționale știri din lumea întrouă“, adică: *d'n străinătate, provincie, capitală și din redacția respectivă*. Noi, cititorii, răsplătim după putere osărdia ziarelor cari îndreptează spre noi strmoale tele-

grafului și telefonului din Peking, New-York, Herța, Câmpina, Băneasa, Str. Uranus și din alte țări, orașe, sate și strade existente și neexistente. Ei, unul, nu stău o clipă la îndoială dacă trebuie să dau ultimului mi cinci parale unul cerșetor, p'o țigare, ori p'o ultimă informațiune ciscarpatină-transoceanică, și cred că nu sunt singurul care are slăbiciunea, vrea să zică tărâia asta de caracter. Mărturisesc, aș fi în stare să prevăd în bugetul meu, dacă l-aș avea, sume colosale pentru a avea totdeauna ultimele informațiuni.

Din străinătate

Buenos-Ayres, 15 Iunie. Amazonul revărându-se pe neașteptate a surprins un cârd de pelicanii, cari aveau în Groenland și pui și ouă. Nițelele ființe ar fi fost perdute și ar fi lăsat fără mângăiere atâția orfanii de ambele sexe, dacă niște bravi indigenii n'ar fi sărit în unde spre a le scăpa. De mirare este că până acum Statul român nu s'a grăbit să medalieze nici pe salvații nici pe salvatori.

Chios, 14 Iulie. Un vapor cu microbi de ciună a plecat spre România. Se speră a li se face o bună primire, cunoscute fiind simțimintele lor filo-rumâne.

Equator, 17 Ianuar. Câteva pilcuri de rindunele, lăcuste și cocori au pornit spre Europa.

Din capitală

Toane bune. D. Ministru de Finanțe a fost azi foarte dispus. Acasă a glumit cu bucatăreasa, iar la Minister a fost auzit fluierând în cabinet; în cercurile politice se comentează foarte mult această veselie.

Congediū. Ordonanța d-lui Colonel Potcoava a obținut un congediū de 2 săptămâni. În lipsa d-sale, d. locotenent Lungheanu va spăla vasele și va eși cu copiii la preumblare.

Intreita nenorocire. D-na și d. pensionar Simbrie, eșind ieri la preumblare cu cățelușul Gigi, au fost victime ale unei întreite nenorociri. La fața locului am cules următoarele amănunte. În dreptul Ateneului, nedespărțitul tovarăș al d-nei Simbrie (cățelușul nu domnul s'a rătăcit printre roatele unei birji. D-na crezând, că Gigi e pierdut, a leșinat; iar d. Simbrie, care rămăsese puțin în urmă pentru a califica un indescifrabil miros de friptură venit nu știu de unde, voind să alerge în ajutoru-i s'a împedecat și căzând și-a rupt ultimul dinte natural ce mai avea. Birjarul a fost imediat arestat, iar Gigi, a cărui coadă fusese strivită, redat neconsolatei stăpâne. În urma acestei întreite nenorociri, va avea loc un întreit proces, după care nenorocitul birjar va trebui să plătească întreite despăgubiri și anume: d-nei Simbrie despăgubiri de onoare, d-lui Simbrie despăgubiri de dinte, iar lui Gigi Simbrie reparațiuni de coadă. Vom ține în curent pe cititori și cerem justiției să-și faoa datoria.

Din provincie

(Dela corespondenții noștri speciali)

Evadare. D. Șterpelescu, Administratorul Creditului Agricol din T..., a evadat, deși i s'a respins demisia.

Mort subit. Țircovnicul Luca Tulcan din Tetila era să moară înecat cu un os la o pomană. Amănunte prin poștă.

Băta e. Locuitorul Trucă Bobleanu din Simbotin venind beat acasă și-a bătut nevasta.

Din eroare v'am comunicat ori că femeoa Rada Obială din Pocrina a născut un copil cu două capete. Adevărul e toamaf din potrivă: doi copii cu un cap. Vă rog recitificați dacă n'ați dat deja ilustrația. P. S. Din sorgintă sigură aflu acum că o vorba

de doi copii și două capete, adecă fiecare cap cu copilul său.

Din Redacție

Desmintire. Dăm deplină desmintire svonorilor după cari redactorul nostru Surligescu ar fi zăcând bolnav. Adevărul este că d-sa și-a dat ghetetele la pingelit — ceea ce-l oprește de a eși din casă.

Talentat. Inostru colaborator, simpaticul poet Pigmalion, și-a tuns pletele și și-a schimbat ciorapii. Azi noapte a fost văzut traversând Str. Șelari la braț cu doi varșuți.

D. Redact. r-Șef al ziarului nostru și-a plumbuit maseaua minții. Ș. a. m. d.

Așa propoveduiam eu mai zilele trecute câtorva tineri profani în ceea ce se numea ziaristică, citindu-le cu multă pasiune cunoscutul ziar „Palavra”, al cărui cititor sunt, de când știu citi.

— Toate bune, ziseră ei; dar nu pricepem cam la ce ne-ar servi să știm d. e., că un d. Ministru a fost în bune toane...

— Copii, ce sunteți, zic eu; nu uitați că d. Ministru e de finanțe și ca dela veselie ori pandoliile d-sale depinde să știm noi, dacă în visteria publică a mai rămas ori nu vreun gologan.

— Bine! dar că „Pigmalion” și-a tăiat pletele ori capul și și-a schimbat ciorapii?...

— Și astași are rostul. O să vedeți că poetul nu se mai tinguște. I s'a dat de sigur vreo slujbă.

— ...dar că Redactorul și-a plumbuit maseaua minții?...

— Nimic mai clar; e o prevenire că pe viitor are să serie mai puțin stupidități.

— Și asta o 'nțelegem, dar „pelicanii de pe Amazon, copiii cu două capete, capul cu doi copii, plecarea lăcustelor și rindunelor, înecarea țircovnicului etc. etc. etc.” la ce ni s' bune?

— Ei, astea sunt alt-oeva — răspund eu — și când îi vezi că voiesc să mă stringă cu ușa, pridiuți cu vorba înainte. ... Precum știți, în Occidentul civilizată, comercial și industrial, ziarele încep de obicei cu 5-6 articole de reclamă comercială; iar noi, cari nu suntem, vrea să zică cari suntem neocidentali și necomerciali, am putea înlocui cele 5-6 firme cu 30-40 soiuri de monstruoșități și nenorociri senzaționale. Slava Domnului! avem destule ca să completăm zilnic trei ediții de ziar, adică: prima ediție cu informații și știri telegrafice, a doua cu amănunte prin poștă și a treia cu rectificări...

PINON

Tot Mitică

Mitică. — Amice Costică, nu mai merge cu căldurile acestea tropicale; m'am hotărât în fine să plec mâine dimineață.

Costică. — Unde?

Mitică. — La băi... să-mi scrii.

Costică. — Adrosa?

Mitică. — Nu știu?... „Mitică”.

Costică. — Bine, „Mitică” știu; dar unde?

Mitică. — „Mitică, la băi”.

Costică. — Bine, la băi, știu; dar unde la băi?

Mitică. — „Mitică... la băi... în Europa.”

* * *

În trenul de plăcere. Lume multă. Caldura sahariacă. Mitică și Costică merg spre Sinaia.

Mitică (făcându-și vânt cu „Moftul Român”, se oprește de-odată ca și cum și-a adus aminte de ceva). Tii! Ce-am uitată?

Costică. — Ce?

Mitică. — Șubele.

SINAIA

MARELE MAGASIN „PARADIS”
BĂCĂNIE de LUX și DEPOSIT de BĂUTURI
GHEORGHE MATHEESCU

Sinaia, Piața Veche colț cu bulevardul Ghica

MANIFEST

către înalta Nobilitate și onor. P. T. Public

Dup'atata preparare,
Magazinul Paradis
Al lui Gheorghe Matheescu
Iată'n fine s'a deschis.

Firmele'i multicolore
Cu mândrie strălucesc,
Publicului din Sinaia
Mare-eveniment vestesc.

Alergați cu mic cu mare
Din Sinaia lumea toată,
Să vă faceți o idee;
Vizitați măcar odată

Acea mândră instalare,
Acel magazin model,
Ce sfidează concurența
Tuturor de-același fel.

Trufandale și conserve,
Vinuri vechi, licheoruri fine
Premiate'n expoziții,
Indigene și străine.

Marfă proaspătă, curată,
Efină de necrezut
Și serviciu la iuțeală
Și la cinste nentrecut.

Să citească lumea toată
Minunatul preț-curent,
Să'l citească și s'admire
Al patronului talent.

Cum se poate, pe-așa criză,
Magazinul cel mareț
Asortat să fie astfel
Și să vînză cu-așa preț?

Când știam că la Sinaia
Așa greu e să trăești,
Să trăești acum mai ieftin
Chiar decât la București?

Lucrul s'ar părea de-odată
Că nu este de crezut.
Cum se poate? zice lumea,
Uite! vezi că s'a putut!

S'a putut, căci Matheescu
Nici o jertfă i'a cruțat
Băcănia-ideală
Pînă n'a realizat.

Marfa — prima calitate!
Prețul — cel mai potrivit!
Ast'a fost a lui de visă
Și în fine-a reușit!

Dup'atata preparare
Iată, 'n fine, a deschis...
Vizitați cu mic cu mare
Magazinul „Paradis”!

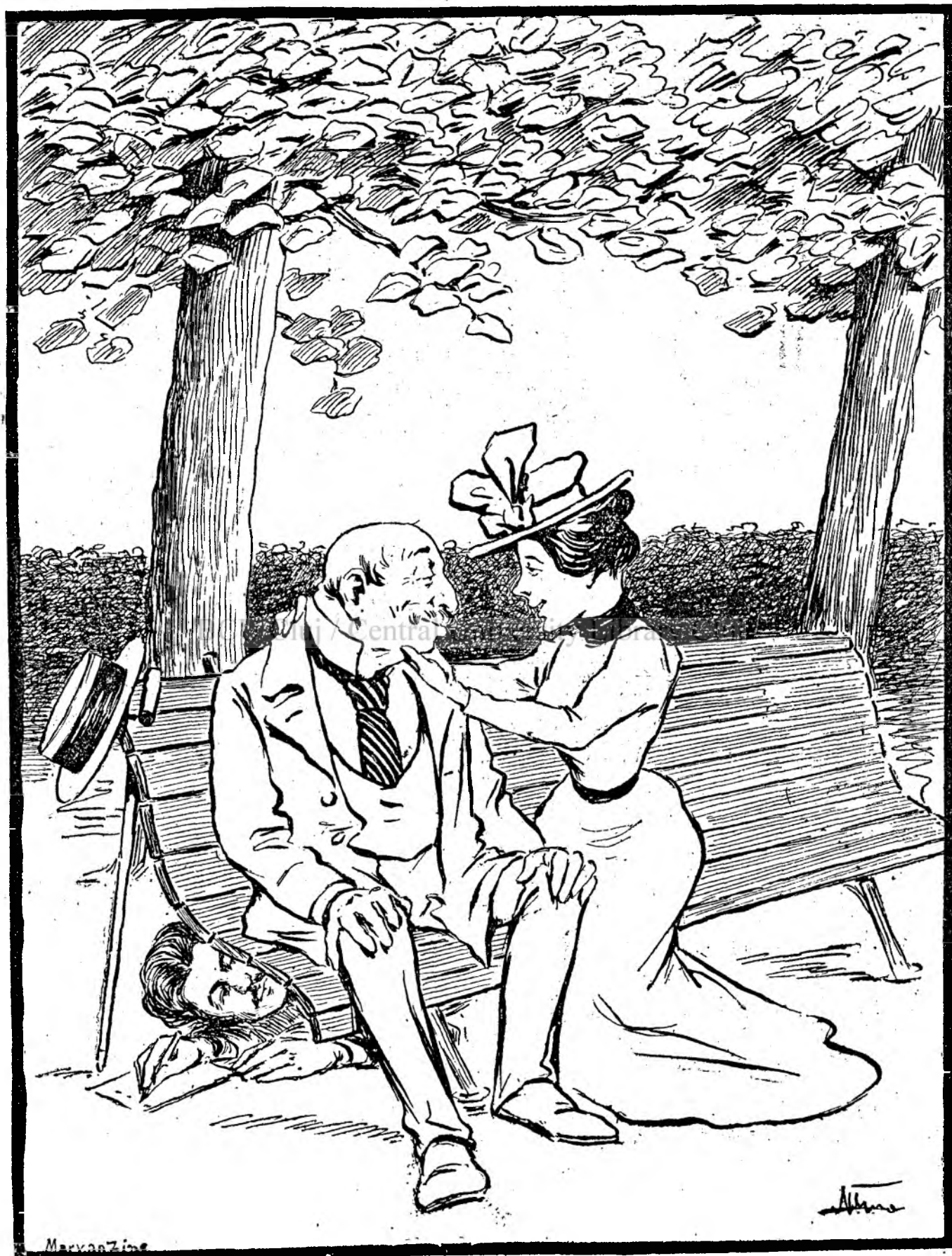
1901 Iunie.

Cu stimă

Gheorghe Matheescu

IN BOSCHET

Mittica. — Haido! daca mă iubești!
Boerul. — Cum să nu te iubesc, puică! dar nu pot... Mi-e frică: te pomenești că mă află vrun diavol d'ăia de reporteri și mă dă pe mâna judecătorului... mă nenorocesc pentru nimica toată.